

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Premirje na Balkanu.

Ni težko uganiti, da bode hrabra bolgarska vojska s težkim srcem ostavila srbsko zemljo. Pravična osvetoželjnost je v Bolgarih netila nagon, „bratskega“ sovražnika še bolj ponižati in naravna je bila tudi želja, z nadaljnim prodiranjem v srbsko svojino dobiti si zastavo za najugodnejše mirovne pogoje ter za gladki bodoči razvoj bolgarsko-rumelijskega vprašanja. Konstelacija jim je bila v to jako prikladna ter vabilna in radi verjamemo, da bi začetkom tega meseca knez Aleksander bil gospodar glavnega srbskega tabora v Niši, da mu ni bila pota zastopila teroristična beseda Avstrije. Na podlagi tega smo mislili, da bode evropska diplomacija, ker je že Bolgarom usilila premirje, dala premirju take osnove, da se ne bodo bolgarski stvari prilegale samo po tem, kar so zmage bolgarske v istini dosegle, marveč tudi po tem, kar bi bile dosegle, ako bi se ne bile preprečile. Toda mejnarodna vojaška komisija je bolgarskega zmagovalca le toliko uvažila, da morajo najprvo poraženi Srbi ostaviti zasedene bolgarske kraje, a šele potem Bolgari Pirotski okraj. Če tudi izjavlja vojaška komisija, da je ugi-bajoč za premirje pogoje „ozir jemala na bolgarske zmage“, vendar pripuščine, ki so se v najmanjši meri odmerile Bolgarom, nikakor ne ustrezajo sistemu, kar bi pravica v tem slučaju storila. Bolgarska kardela bodo le obotavljajoč se odšla iz zajete sovražnikove dežele in proti knezu Aleksandru vzdignila se bodo očitanja, da ni znal ukoristiti zmagoslavnih pritrdov, z drago bolgarsko krvjo dobljenih. Da pa se je navzlic temu bolgarski knez zadovoljil z odmerjenim, s tem je znova dokazal vsemu svetu, da mu prva skrb ni njegova vojaška čast, nego opravičeno teženje bolgarskega naroda, teženje, ki je srečno došlo pod milejšo nebo, katero pa bi se takoj znova oblačilo, če bi se knez Aleksander upiral nekamo zjedinjeni „Evropi“. In ta premislek realnega položaja bode sigurno pomirljivo uplival tudi na bolgarsko javno mnenje, da bode s tem zadovoljno, kar se tačas in v sedanjih mejnarodnih razmerah sploh doseči da za bolgarski napredek.

Pravemu napredku bolgarskega naroda na severu in na jugu Balkana viri so danes ta dan kakor so bili pred tremi meseci v tem, da se potrdi združenje Bolgarije z Vzhodno Rumelijo. Da je knez Aleksander to spoznal, najbolje dokazuje zmernost,

s katero je on dosedaj ravnal v vseh vprašanjih, ki se neso naravnost dotikala združene Bolgarske. Razprave zastran konečnega miru s Srbijo zategadelj tudi nemajo toliko važnosti, kakor bi jo sicer imele v drugačnih razmerah. Srbski kralj, ali kako bi imenovali Milana, ne more zabraniti združenja, — če je kdo poprej to mislil, se je premislil, odkar je dokazano, kako šibka kolena ima srbska vojska. Kaj bi moglo posebnega biti v tem, ako Srbija pri-pozna združenje, ali pa, če ga ne pri-pozna? Uprav smešno bi bilo, ako bi ministerstvo Garašaninovo stavilo za mir pogoje, ki bi se odnašali na bodoče razmerje mej Vzhodno Rumelijo in bolgarsko kneževino. Tako menda mislijo tudi velemoči, ker so odsvetovali mej pogoje premirja vzeti določila glede na rešitev bolgarsko-rumelijskega vprašanja, čeprav bi se bilo v drugačnih okoliščinah razumelo samo po sebi, da se je pri premirju postavil tudi temelj rešitvi tistega vprašanja, katero je pravo za pravo bilo vojno prouzročilo.

Bolgarsko-srbsko premirje se tedaj ne bode koj porabilo za sporazumljenje mej zmagovalcem in poraženim, nego dopolnilo se bode z diplomatskim sem-ter-tja velemočij, kateri pa se bode osobito vrtil okolu „fait accompli“ z 18. septembra. Na tej stopnji je stvar stala že pred tremi tedni, ker takoj po zajetji Pirota bi se bilo lahko premirje sklenilo, ako bi veliko-državna diplomacija, ki se je tudi v tej stvari usodila sodelovati, ne bila tako žalovito okorna, in po težavno dognanem premirju bi lahko našel se tudi sklep miru, ako bi se velemoči odločile storiti sedaj to, kar bi bile storiti imele že koncem septembra: priznati namreč unijo. V tem oziru ne pomeni nič dobrega, da se je premirju določila čezmerna doba do 1. marca prihodnjega leta. Zelo razširjena je nemalo osnovana misel, zimo, ki ie osobito na Balkanu preneugodna za vojaške operacije, prebiti z dogovorom in razpravami take baže in vrednosti, kakor jo je imela zadnja konferencija v Carigradu. Čas, kadar se na Balkanu sneg jame trgati in tajati, je že od nekdaj jako pomenljiv in prihodnje pomladi morebiti čakata Rusija in Avstrija, da postaviti tabore vsaka svoje oblasti na balkanskem poluotoku. To se vidi dognana stvar zlasti tistim, kateri so prepričani, da se je na shodu Kromerižkem glede na orientalsko politiko nekaj gotovega, morebiti, kakor trdi gospa Novikov v „Pall Mal Gazette“, kar pa se jej oporeka iz Rusije, celo razdelba Balkana dogovorila mej avstrijskim in ruskim carjem; v spomin se tudi kličejo oficijozni glasovi, kateri so le zavoljo tega obsojali Plovdivski preobrat, ker je došel Rusiji prezgodaj.

Kadar se premirje približa svojemu koncu, imeli bomo bržkone precej jasno situacijo. Mi ne verjamemo, da bi bili Avstrija in Rusija nove zemlje lačni, nego mislimo, da bomo v tem premirju mogli le bolj opazovati, kako si obe državi zagotavljata svoje uplive, zvršujoči vsaka svoje pokroviteljstvo. Povoda in prilike bode jima v to dovolj tako, kadar se bodo pretresali pogoji miru mej Bolgarijo in Srbijo, a še bolj, ko se bode reševalo poglavitno vprašanje tudi v premirju, združenje bolgarskega naroda.

Akoravno pa bolgarsko-srbsko premirje nema posebnega stvarnega pomena, mora le vendar biti dobro došlo sleharnemu človekoljubu, vzlasti pa Slovanom, ker storilo je konec vojni, ki se je po najfrivolnišem potu bila prouzročila mej brati, Slovani. S srbsko-bolgarsko vojno je itak evropska diplomacija zakrivila neizmerno veliko nesreče in bede: ker je

sedaj dognala premirje, rešila se je vsaj očitanja, da so Bolgari in Srbi groze njene krivde trpeli celo v trdi zimi.

—o.—

Deželni zbor kranjski.

(VIII. seja dne 18. decembra 1885.)

(Dalje.)

Poslanec dr. Vošnjak osvetljuje, da cika predlog barona Schwegla le na to, da bi se sklenila nekaka nezaupnica proti delovanju deželnega odbora. To je prava namera predloga, drugega nič. Ako se je naglašalo, da ni imel deželni odbor podatkov za razpis te naklade, je ta trditev jako napačna, kajti kranjska dežela je mej vsemi avstrijskimi kronovinami jedina, katera ima pristne podatke, koliko špirta se porabi v Kranjskeji, to pa zaradi tega, ker se je obrnil deželni odbor o priliki kmetijske enquete na južno in na državno železnico, da mu o tem sporočata. Poročila dobil je deželni odbor in bila so prva podloga pri oddaji zakupa. Torej je gotovo utemeljeno, da deželni odbor ni oddal zakupa doklade na žgane pijače brez podatkov. Naglašalo se je tudi od nasprotne strani (nemške) deželnega zbora, da je prejšnja (nemška) večina deželnega zbora že hotela uvesti naklado. Hvala ta je jako cena, a poudarjati treba, da prejšnja „nemška“ večina ni hodila po pravem potu, kajti obdačevati je hotela vedno le uvaževanje špirta, kar bi vlada nikdar ne odobrila, narodna slovenska večina deželnega zbora kranjskega pa je bila, katera je nasvetovala, da se obdači užitek (consum) na žgane pijače, kar je vlada odobrila.

Ko je obveljal dotični sklep v deželnem zboru, ni bilo mogoče predložiti ga v potrjenje ministerstvu, ker treba k poročilu o vsakej potrjenej postavi tudi priložiti stenografične zapisnike, kar pa ni bilo mogoče, ker se je udomačila navada, da se pošiljajo govori poslancev vsakemu v presojo in popravljanje. Navstalo pa je vprašanje, kako naj se odda ta naklada? Ali bi se naj sklenila pogodba z davkoplačevalci, ali naj bi se pogajali s ponudnikom. Ko bi bil deželni odbor prvokrat obravnaval z dotičniki, ki plačujejo davek, potem bi bile ponudbe gotovo tako nizke, da bi se za ta davek niti gotovih 5000 gld. dobilo ne bilo, so-ebno, ko bi vprašaval deželni odbor prvokrat, brez vseh podatkov. Znano je deželnemu odboru in v obče, da je solnograška dežela imela pri pobiranju jednakega davka veliko izgubo, ko ga je pobirala v lastni režiji, isto tako bi imela i kranjska dežela, ko bi prevzela pobiranje te naklade v lastni režiji, še večjo izgubo. Upor bil bi še večji od strani dotičnikov, ki ta davek plačujejo seveda neposredno, ko ga bi prevzela dežela sama, in treba bi bilo, najeti celo vrsto uradnikov, kateri bi vsa ta posla oskrbovali. Treba je bilo sploh podloge dobiti in le pot, kateri je nastopil deželni odbor, privedel je deželni urad sploh do tega, da more sedaj to naklado sploh z vspehom razpisati. Račun, kateri je v današnji seji razlagal baron Schwegel je čisto neosnovan, kajti pozabil je naglaševati, koliko se porabi špirta za industrijo, koliko se špirta nakupi, da se pomeša z vodo. Bila je o tej zadevi že razprava pri okrajnih glavarstvih, a okrajna glavarstva razsodila so, da je plačevati naklado le od špirta, ne pa od vode, katera se je v istega pomešala. 30.000 gld. ponuja dosedanji najemnik zopet za to doklado, kakor je isto svoto ponujal poprej, ko je sam seboj ugibal bode li kaj dobička, ali pa ne.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. decembra.

Deželni zbori istrski, dalmatinski, goriški in moravski so se že zaključili, kranjski, solnograški, štirski, koroški, tirolski, češki, gorenjeavstrijski in šlezjski snidejo se zopet po Novem letu. Dolenjeavstrijski in gališki snideta se pa še pred Novim letom.

Ker imajo nekateri deželni zbori še mnogo dela in ni misliti, da bi mogli končati zborovanje do 22. januarja, se **državni zbor** nekda ne bode sešel 22. januarja, ampak še le 29. prihodnjega meseca.

Na **Českem** so bili nekateri Nemci osnovali avstrijsko gospodarsko stranko. Osnova te stranke zgodila se je na željo in s pomočjo vlade. Toda načela te stranke, katera je brojila samo nekoliko uradnikov, nemškemu prebivalstvu neso ugajala. Pri zadnjih državnoborskih volitvah bil je voljen v kmetskih občinah litomiškega okraja pristaš te stranke Heinrich. Povsod drugod so propali njeni kandidati, v največ okrajih se pa še ta stranka ni upala postaviti svojih kandidatov, kajti prebivalstvo se je že več mesecev pred volitvami odločno izreklo proti avstrijske gospodarske stranke. Proti Heinrichovi volitvi so pa nekateri volilci uložili protest, kajti prigodile so se bile nekatere nepostavnosti. Poslanec Heinrich se je bil oglasil pri adresni debati in jako spravlivo govoril. S tem si je pa le še bolj nakopal nevoljo svojih volilcev, katerim bi bolj ugajal poslanec Knotzovega mišljenja. Poslali so mu zaradi tega nezaupnico. Sedaj bode najbrž odložil mandat in stranka zgubi svojega jedinega zastopnika v državnem zboru. To je zopet nov dokaz, da vladna spravljava politika se ni priljubila Nemcem. Vse laskanje Nemcem je zaman. Želeli bi, da bi vladni krogi jedenkrat spoznali, da se jim je treba opirati na Slovane, ker za prijateljstvo Nemcev se itak zastoj trudi.

Vnanje države.

Turčija se hoče dejansko udeleževati **srbsko-bolgarskih** mirovnihi pogajanj, kakor suverenna vlast Bolgarije. Obrnila se je že do velevladstij, da bi se Bolgarom, kot zmagovalcem, priznala vojna odškodnina. Bolgarski vladi je pa naznanila, da bode Madjid paša vodil mirovna pogajanja, bolgarski delegiranec bi se pa teh pogajanj smel udeleževati le kot pomočnik turškega delegiranca. Na ta način hoče porta varovati svoje vrhovne pravice. Bolgarski knez najbrž ne bode dovolil v tako ponižanje Bolgarije in Turčijo opomnil, da se ni spominjala svojih dolžnostij kot vrhovna oblast, ko je bila Bolgarija napadena.

Bolgari so izpraznili Piroto. Pri tem so pa bile mej srbskimi in bolgarskimi predstražami manjše praske, ki so pa brez pomena. V soboto se je knez vrnil na čelu 12.000 vojakov v Sofijo. Prebivalstvo ga je kaj prijazno vsprejelo. Že pred mestom so njemu izročile Sofijske gospe prekrasen venec, častnike in vojake pa kar obsule s svetlicami in venci. Navdušenost bila je velikanska. Ta vsprejem se da primerjati vsprejemu generala Skobeleva pred osmimi leti, ko so Rusi osvobodili Bolgare. Mestno starejšinstvo je vse storilo, da se mesto za ta vsprejem dostojno okraši. Dovolilo je bilo v ta namen 20.000 frankov. Po hišah so visele bolgarske zastave. Ko so čete korake v mesto je godba igrala „Bolgari“ in „Šumi Marica“. Knez je jahal naprej, za njim ordonančni častniki, konjica, potem pa hrabri zmagovalci pri Slivnici, Caribrodu in Pirotu. Župan je pozdravil pri uhodu kneza. Izražal je sočutje in občudovanje hrabrej vojski ter zagotavljal udanost knezu. Pravoslavni metropolit je blagoslovil kneza in vojake. Knez je odšel v stolno cerkev, kjer ga je čakala duhovščina mej družimi biskup Plovdivski. V cerkvi pela se je zahvalna pesen. Iz cerkve odšel je knez v svojo palačo. Pred konakom so ga čakali diplomati v uniformah in razni dostojanstveniki. Zvečer so pogostili vojake na stroške občine in nekaterih bogatejših meščanov.

Srbi so izpraznili Vidinsko okrožje. General Lješaniin prišel je v Zajčar, kjer ga je mestna deputacija pozdravila kot rešitelja srbske vojaške časti. General je bil vidno ginen ter je zaklical: „Živio kralj!“ — 7000 vojakov, ki so bili poklicani, da se izvezbajo, so v Srbiji že odpustili domov.

V tem, ko še diplomati premišlujejo, v kakej obliki bi se priznalo zjedinenje Bolgarov, se je zjedinenje že popolnem dovršilo v administrativnem oziru. **Vzhodnorumelijski** uradi dobivajo vsa povelja iz Sofije. Sodnije bile so nekaj časa zaprte, 14. t. m. je pa bolgarski pravosodni minister ukazal, da imajo zopet začeti poslovati. S tem ukazom je bolgarsko pravosodno ministerstvo potegnilo vzhodnorumelijska sodišča v svoj delokrog. Druga ministerstva so pa poprej bila razširila svoj delokrog na Vzhodno Rumelijo. Najprej je ministerstvo notranjih zadev začelo odstavljati in nastavljanje uradnike v Vzhodni Rumeliji, za njim je naučno ministerstvo prevzelo učitelje pod svojo oblast. Tako se je polagoma Vzhodna Rumelija v vseh ozirih spojila z Bolgarijo.

Z zjedinenjem Vzhodne Rumelije z Bolgarijo se še ne bode nič stalnega doseglo na Balkanu. V

Makedoniji se nekda že delajo priprave, da bi se ta dežela osvobodila turškega izesa. Seveda se sedaj vse vrši na tihem. V Bolgariji in Vzhodni Rumeliji delajo posebni odbori, da se prej ko mogoče ta dežela pridruži Bolgariji, ali pa dobi vsaj podobno avtonomijo, kakor jo je dosedaj imela Vzhodna Rumelija. Nekemu Dunajskemu listu se piše iz Plovdiva, da bode morda že bodočo pomlad v Makedoniji buknil ustanek.

Če tudi je že srbsko-bolgarska vojna končana, in je upanje, da se kmalu ugodno reši vzhodnorumelijsko vprašanje, vendar **Turčija** še vedno nadaljuje oboroževanje. V poslednjem času dobila je mnogo konj iz Azije, veliko jih je pa tudi nakupila na Ogerskem. Mnogo pušk v kratkem dobi iz Amerike. Prihodni mesec poslala jej bode Kruppova tovarna 120 novih topov.

Ruski listi se sedaj zopet bolj bavijo z vprašanjem v Dardanelah. „Novoje Vremja“ in „Dnevnik Varšavskij“ mislita, da mora Rusija obratiti tej stvari večjo pozornost. Ta dva lista mislita, da se Rusiji ni treba potegovati, da bi morske užine odprli ruskim vojnim ladijam, ampak gledati mora, da se zapro tudi za druge vojne ladije. Potem bodo ruska pristanišča ob Črnem morju varna in Rusija bode obračala vso pozornost Baltijskemu morju.

Ko je že drugod bil nastopil božični mir na Sveti večer, nadaljevala se je v **francoski** zbornici še burna debata o tonkinških zadevah. Ura se je že približala polnoči, ko je bilo končano glasovanje. 274 poslancev glasovalo je za vlado, 270 pa proti. Ko je bilo glasovanje končano, navstal je velik hrup v zbornici. Sovražniki republike so bili veseli, da ima vlada tako neznatno večino. Sedaj je gotovo, da ministerstvo ne more več ostati na krmilu, kajti s 4 glasi večine se nobena vlada na Francoskem ne more vzdržati. Ministerstvo bode takoj odstopilo, ko bode voljen nov predsednik republike. Danes se je namreč sešel kongres v Versaillesu, da ga voli. Najbrž bode zopet voljen Grevy, več glasov pa tudi dobila Brisson in Freycinet. Desnica se volitve ne bode udeležila, ker je zbornica več njenih volitev zavrgla in se še neso razpisale nove volitve, kakor bi bili desničarji radi. Kakor se čuje bode konservativci pred volitvijo uložili protest in potem pa odšli. Ne ve se pa, kdo bode prevzel tečajno nalogo, da sestavi novo ministerstvo. Brisson neki nikakor neče tega storiti.

V **Birmi** vlada velik nered. Nek Phongyi je objavil prebivalstvu, da so Angleži kralja ujeli, in si izmislil, da so njega postavili za generalnega guvernerja. Nabral je nekaj vojakov in sedaj ropa ž njimi po deželi. Potrgal je brzozjavne zveze. Angleška vlada je razpisala veliko nagrado na njegovo glavo.

Dopisi.

Iz Celja 26. dec. [Izv. dop.] („Perle“.) Dozdaj smo imeli v Celji samo jeden biser, namreč „die Perle der Priesterschaft“, kakor je vahtarica našega slovitega g. opata imenovala. Sedaj je pa vahtarica našla še drug biser, „die Perle des österreichischen Richterstandes“ v osobi g. Heinricherja, okrožne sodnije predsednika.

V zadnjem času začeli so naši nasprotniki Heinricherju silno kaditi. Lepo je, če so nasprotniki Heinricherju hvaležni, če ga hvalijo, saj je za nje res mnogo storil, ter bil vedno njihov odločen pristaš in pokrovitelj. Ali naj bi to vsaj storili pametno. Če pa se to tako počenja, kakor je to vahtarica v št. 100 od 13. dec. t. l. v članku „der Gerichtshof in Cilli und sein Praesident“ storila, je že preveč. Caesar je rekel, da si dva augurja ne smeta v lice pogledati, ker bi se inace morala zakrohotati. Tako se tukaj pri sodniji, ko je vahtarica prinesla ta članek, dva sodnijska uradnika nista smela pogledati, ker sta se drugače morala na glas zasmijati.

V gotovih krogih, ki o tem lahko znajo, trdi se, da je ta članek pisal dr. Glantschnigg, če je res, naj se mu torej Heinricher za to zahvali.

Pisan je ta panegyrikus na Heinricherja tako neumno, da se slednji v očeh onih, ki razmere poznajo, silno smešnega dela. Hvala se bere kakor najbolj zlobna in bridka ironija, da se človek res mora čuditi, kako si kdo Heinricherjeve stranke upa kaj takega pisati, kajti pisatelj moral je znati, da naravnost izziva odgovor in pojasnenje, posebno, ker pri tem napada narodno stranko. Dozdeva se nam skoro, kakor da je pisatelj v resnici hotel izzvati pojasnenja, ter na ta način provocirati kritiko o Heinricherji. Mi smo ravno zaradi tega hoteli to hvalisanje popolnem prezreti. Ker so pa sedaj začeli „nemški“ okrajni zastopi ta članek prepisavati, ter ga kot zaupnico za Heinricherja mej svet pošiljati, kakor je to okrajni zastop marenberški storil (glej „Vahterco“ od 20. dec. 1885 št. 102), premaga nas sočutje in usmiljenje do teh nevednežev, ter jim hočemo svetovati, naj ne smešijo sebe in

Heinricherja; naj ne grede vahtarčinemu člankarju na led, ki, ne vem zakaj, hoče tega „ironizovati“.

Pravi, da je Heinricher mož, „der nur seinem erhabenen Berufe lebt und sich vom politischen Leben fern hält... Als Jurist ist unser Kreisgerichtspräsident eine Perle des österreichischen Richterstandes und trotz seiner vorgerückten Jahre, mit dem Zeitgeiste rüstig fortschreitend. Als Vorsitzender bei Strafverhandlungen ist er stets ausgezeichnet informiert... Hiebei muss bemerkt werden, dass der Herr Hofrath die complicirtesten und schwierigsten Fälle seiner Leitung vorbehält. Wir verweisen in dieser Richtung auf den im Zuge befindlichen Schwurgerichtsprocess Pančić und Consorten... wenn man bedenkt, dass er bereits bedeutend in den Jahren vorgerückt ist, so muss man über seine geistige Spannkraft geradezu staunen.“ Dalje se govori „von der riesigen Arbeitskraft und ungewöhnlichen, ja geradezu jugendlichen Geistesfrische des Praesidenten“.

Komur so razmere znane, ve koliko je na tej „jugendlicher Geistesfrische“; omenjam le, da ta „Geistesfrische“ pri Celjskih sodnijskih uradnikih ni na posebnem glasu, ker morajo skoro vsi za Heinricherja delati. Ravno proces Pančića in drugov, ki bi imel dokazati, kako mladeniško duševno prožnost še ima stari gospod, je dokazal, da so Heinricherjevi časi že minoli. Proces je bil obširen, trajal je več dnij; Heinricher je bil res informovan, ali koliko truda je k temu treba bilo! Dotični referent (preiskovalni sodnik) delal in trudil se je več nego teden dnij zvečer od 9. do 1. ure v noč z njim skupaj, da informuje gosp. predsednika. Če je torej pri procesu bil informovan, ima mnogo zahvale dotični referent-instruktor. Ali ne bi bilo bolje, da se za take večje procese odloči mlada moč, ki se sam lahko informuje in to v krajšem času. Kajti če ima g. predsednik cele tedne kazenske akte pri sebi, da tako rekoč sedi na njih, to gotovo ni v interesu justice. Zagovornikom akti neso lahko in dovolj pristopni; ne morejo se torej tako dobro poučiti, to rodi pa nevarnost, da premalo korenito poučen zagovornik ne more dobro zagovarjati in da je vsled tega kdo nedolžno obsojen.

Pri tem pa ima g. Heinricher še slab spomin za imena; lahko si je misliti, kaka nevarnost potem navstane, da se porotniki motijo, ker predsednik pri resumeji imena zatoženih in prič križema meče in zamenjuje, kakor se to g. Heinricherju pogostem pripeti.

Toliko resnici na ljubo.

Iz Zagreba 23. decembra. [Izviren dopis.] Sabor je zaključen. Do 29. januarja morejo poslanci počivati in nabirati novih močij za bodočo borbo. Poslanci obeh opozicij, da se pripravijo za novo borbo proti vladajočemu sistemu, poslanci večine, da si malo počijejo vrat, kateri jih je že začel boleti od prevečkratnega kimanja za vladne osnove. Naravno je, da bode večina tudi v bodočem zasedanju vsprejela vse vladne predloge, naj bodo še tako pogubni za narod — vlada hoče, da se vsprejmejo, pa se morajo vsprejeti. Da je to tako, dokazuje razgovor, kateri sem imel z jednim poslancem večine. Ta poslanec je tudi župan jednega mesta. To mesto je jednoglasno sklenilo poslati saboru peticijo, da ne vsprejme vladne osnove glede velikih županov in nadžupanov za mestne občine, in je to peticijo saboru tudi doposlo. Vsak človek bi si mislil, da bode poslanec ob jednom mestni župan tega mesta glasoval proti vladnemu predlogu. Ali „jokvala“, rekel bi graničar; on ni tega storil, nego je proti volji svojih volilcev glasoval za osnovo. Ko sem ga vprašal, zakaj je to storil, in zakaj ni vsaj kluba prosil dovoljenja, da sploh ne glasuje, odgovoril mi je, da je vlada to zahtevala, in da je tako moral glasovati. Drugač bi se vladi zamecil, kakor Šram, kateri ni hotel glasovati, pa ga zato nič kaj radi v vladnih krogih ne gledajo. Jaz ne morem pomagati, rekel mi je, rad bi šel v opozicijo, ali če grem v opozicijo, potem bo se vlada osvetila mojemu mestu. Zato moram, ako nečem svojega upliva zgubiti, glasovati za vlado in potrditi, kar ona hoče. Na moje vprašanje, zakaj se potem ne odreče županstvu svojega mesta, da prestopi potem v opozicijo, ko vidi, da ima ta pravico na svojej strani, ni mi nič odgovoril.

Kako vlada ne drži zakonov, vidi se tudi iz tega, kako so vse boljše službe napolnjene s Madjari, posebno pri financiji in pri gozdarskih uradih. Mi imamo gozdarsko šolo v Križevcih. Ali oni, koji

so svoje nauke izvršili na tem učnem zavodu, ne morejo dobiti državne službe, ker za to treba, da se je položil izpit na Madjarskem, seveda v madjarskem jeziku. Ker je pa takih malo, nameščavajo se Madjari, kateri ne znajo ni besede ali pa vsaj vrlo malo hrvatski. Tako se dogaja, da uradujejo ti uradi, akoravno je uradni jezik po nagodbi hrvatski, v nemškem ali pa madjarskem jeziku; imel sem priliko videti, kako ti uradi svoja poročila pošiljajo vladi v nemškem jeziku, in vlada jim na to v nemškem jeziku odgovarja. Saboru, kakor tudi vsacemu poznane so te okoliščine, pa se vsako leto obeča, da bosta regnikolarni deputaciji nagodbo sanirali, ali sanirana še zdaj ni. To v ostalem kažejo tudi nemi grbi na zajedničkih uradih.

Kakor čujemo, preiskuje naša mestna policija vrlo marljivo demonstracijo, katero je Zagrebško občinstvo dne 18. decembra t. l. banu priredilo. Pozvano je že nekoliko oseb radi tega na magistrat. Mej ostalim konfiskovali so povodom demonstracije tudi 22 klobukov, zdaj pa čakajo, da se njihovi lastniki oglase. Vrlo je dvojbeno, da se bode kdo prijavil.

Te dni bode obravnava proti urednikom „Pozora“ in „Slobode“, ker sta vesti razglasila, s katerimi vlada ni bila zadovoljna.

V Kostajnici bila je dne 5. decembra t. l. volitev v mestni zastop. Ker se je volitev proti pričakovanju vlade dobro za opozicijo izvršila, uničila je vlada to volitev radi „inkorektnega postopanja radikalacah“, pa je odredila novo volitev, katera se bode dne 29. decembra t. l. vršila. Kakor se „Agr. Ztg.“ grozi, bode vlada tudi uničila novo volitev, če Kostajničani na novo vladi protivne zastopnike izberó.

Razmere so pri nas res žalostne. Kdor ne drži z vlado, tega proganjajo na vse mogoče načine; kdor pa je za vlado, posebno pa, če še razume „kortešovati“, ta živi kakor v nebesih. Mastne službe, advancement, podpore, vse kar hoče, more dobiti. Ako je obtožen radi kaknega zločinstva, ali radi kaj družega, to mu nič ne škodi, on ostane v svojej službi. Ako je vladi dolžan, on ne treba plačati niti glavnice, niti obrestij, vlada ga čaka, dokler hoče, samo da za njo glasuje in dela. Tem načinom je mogoče, da vlada danes taka korupcija tu pri nas. Narod izgubil je zaupanje v oblasti, financija izterjava nemilo zaostali davek, dostikrat po dva- ali trikrat, in narod vedno bolj propada. Pa pri vsem tem ima ljudij, kateri podpirajo današnjo vlado in njeno upravo! Da hrvatski narod ni tako žilav, moral bi pri takih okoliščinah že davno propasti. Ali narod, kateri je toliko pretrpel, pa še živi, ne more propasti. Prišel bode tudi njemu dan svobode, dan boljše bodočnosti, da bode mogel svobodno s svojim gospodariti. V to ime Bog pomoi!

Iz Pirota v Srbiji 11. decembra. (Iz prijateljskega pisma.) Nadejam se, da si prejel moj list, kojega sem Ti pisal, ko sem prispel v Piroto. V njem sem Ti bil opisal slavno zajetje tega mesta od naše hrabre vojske, kakor tudi postopanje avstrijskega agenta, koji je lično objavil knezu Aleksandru, da, ako bi se naša vojska samo za kilometer dalje pomaknila, imeli bomo opraviti z avstrijsko vojsko. Naravno, avstrijski diplomatje se mučijo, da demontirajo te agentove besede, osobito, ko so občutili neprijetno sevrni veter, ali ti lokavi izgovori nemajo nikakršne osnove, ker smo mi vsi in vnanji dopisniki to čuli. Videti hočemo, kako bode Avstrija za to svoje postopanje pred kongresom odgovarjala. Da se nam ni dogodila takšna nesreča, bi Te že davno pozdravil iz Niša. S srbsko vojsko boriti se, to Ti je čista šala. Srbi so se le tam junaško borili, ali bolje rečeno, le tam junaški napredovali, kamor ni bila še prispela naša vojska, a ko se je ona pojavila, bežali so, kakor „poparjeni zajci“. Pravo je rekel nek Anglež, koji je gledal boj pod Slivnico in Dragomanom, kjer so srbski bratje (!) skusili prvi poraz, da je Srbija po vsem osramotila vojniško čast. Interesantno Ti je to, ker največi častniki, koji so komandovali našo vojsko pri Slivnici, bili so samo kapetani, za to je tudi ta vojna dobila ime „vojna kapetana“. Srbi so iz početka bili preglušili ves svet, da so oni najlaglje došli na bolgarsko zemljo, da neso nikjer našli odpora, da so se naši na granici razbegali itd. Lahko je bilo tedaj tako govoriti, dokler je bila naša glavna sila na potu iz Rumelije v Bolgarijo in ko so oni prestopili našo granico za jedno noč preje, nego je bila oficijalno

objavljena vojna. Na takšen nepošten način mogli so lahko prispeti do Slivnice; pa zakaj tedaj neso napredovali, kadar so se pojavili naši „skolovi“?

No, o tem drugi pot kaj več. Za sedaj sem jako umoren, ker deset dnij tukaj bil sem v jednomer na levem krilu naše pozicije okoli 500 metrov pred srbskimi postajami, kjer sem nekoliko rekognoskoval, a nekoliko fiskal najugodnejše komunikacije, ako bi v slučaju nastopila naša vojska. Včeraj je pričel naletavati silen sneg, prestalo je tudi moje delo...

Domače stvari.

— (Naredbe zoper kolero.) Ker se je nevarna ta bolezen prikazala že v Trstu, ukrenile so se v Ljubljani nemudoma vse previdnostne naredbe. Župan Grasselli sklical je včeraj popoldne posebno komisijo, obstoječo iz magistratnih uradnikov in mestnih odbornikov v magistratno dvorano. Ta komisija razdelila je vse mesto v 5 oddelkov, katere bodo nadzorovali v to določeni uradniki, ubožni očetje in odborniki. Priredila se je poleg hiralnice bolnišnica za 30 bolnikov. Dalje se je sklenilo, da se imajo vsi iz Trsta prihajajoči potniki na Tržaški cesti in na južnem kolodvoru preiskavati in desinficirati. V ta namen bode pri prihodu vsacega vlaka jeden mestnih zdravnikov navzoč. Ko bi nastopilo južno vreme, bodo se čistila in in desinficirala vsa stranišča in sploh ravnavo točno po predpisih, da se zabrani nevarna bolezen. — Menimo, da je nevarnost sedaj manjša. V Trstu umrle so vsega vkupe samo 4 osebe. Delavec Dolenc zbolel je v nedeljo, umrl v torek; Hajduk zbolel v torek, umrl v sredo; Ličen iz Rihenburga zbolel v četrtek, umrl v petek; Katarina Kočevar, Dolenčeva ljubica, zbolela v četrtek, umrla v soboto. Prvi trije delali so na parniku, ki je iz Benetk priplul, Kočevar pa je bolezen od Dolenca nalezla. Ker so vsa dotična stanovanja, vse hiše in ulice, kakor tudi njih prebivalce desinficirali, smemo upati, da bomo obvarovani pred kolero. — Vest, da je kolera že v Postojini, ni istinita.

— (Krajcarska podružnica „Narodnega Doma“ v Ljubljani.) Omenjali smo že marljivi trud za pospeševanje naše ideje mej učiteljskim in trgovskim stanom; z veseljem smo za beležili, da si tudi slovensko ženstvo v tem oziru marljivo prizadeva naše ideji koristiti. Istotako se opaža tudi pri družih stanovih primeroma živahno zanimanje na korist zgradbi „Narodnega Doma“. Le mej jednim stanom pogrešamo še istega zanimanja, to je naša prečastita duhovščina. Res, da je tudi tu začetek že storjen, ker tudi mej gg. duhovniki imamo že dvajset poverjenikov, v kojih oskrbi je 25 knjižic. Želeti bi pa bilo, da bi bilo zanimanje tu večje, želeti tembolj, ker smo za trdno prepričani, da je treba prečastiti duhovščini vsled njenega velikega upliva v višjih in nižjih krogih in mej Slovenstvom sploh le malega prizadevanja in truda, da bi dosegla velikanske vspehe. Saj je vender treba pomisliti, da ima biti „Narodni Dom“ ne le središče narodnim Ljubljanskim in deloma sploh slovenskim društvom, ampak sploh shajališče Slovenstva. Lastnica mu ima postati naša „Slovenska Matica“ in njegovi čisti dohodki so posvečeni zelo blagemu konečnemu namenu, namreč pospeševanju literature in vede, podpori znanstva in umetnije slovenske. — Razposlanih je sedaj 470 knjižic, razpečanih 31. Razen že omenjenih 29 dobili smo namreč v zadnjem času kot 30. in 31. knjižici pod št. 34 (poverjenica gđ. A. D.) iz Trbovelj in pod št. 311 (poverjenik g. A. L.) iz Rakeka. Najtoplejšo jima zahvalo. (Denar in oglašila pošiljati je blagajniku g. dr. Jos. Staretu, blagajniku „Narodnega Doma“ v Ljubljani.)

— (Deželno priklado na žganje) po 3 gld. za hektoliter oddal je danes deželni odbor pri ofertni obravnavi za leto 1886 g. Antonu Staretu v Mengiši, ki je ponudil za vse okraje na Kranjskem 55.005 gld. zakupnine, torej za 30.000 gld. več, kakor za leto 1885.

— (Božičnica) požarne brambe Ljubljanske v steklenem salonu kazinskem bila je prav živahna in mnogobrojno obiskana. Svojim pohodom počastila sta jo tudi župan Grasselli in deželni sodnijski predsednik Kočevar. Došla je tudi deputacija požarne brambe v Preserji in Podpečju, katero je načelnik Doberlet srčno pozdravil. Bogato obdarovani bili so najprej ognjegasev otroci, potem

pa je tudi vsaki ud požarne brambe dobil primerno darilo. Za bolnišno blagajnico ostal je lep znesek.

— („Agramer Tagblatt“) je naslov novemu dnevniku, ki bode z novim letom 1886 izhajal v Zagrebu kot organ „osrednje opozicije“. Program označen mu je že v pravih imenovane stranke, katera se je — kakor smo ob svojem času poročali — konstituirala tekom zadnjega zasedanja hrvatskega sabora. Novi list bode tedaj pobijal za Hrvatsko tolikanj pogibeljno politiko sedanjega bana in njegovih vladnih kimovcev, katerim — kakor to poslednji dogodki dokaj jasno in drastično osvetljujejo — najvišji in zadnji smoter je ta: Hrvatsko po madjarskem receptu gmotno in politično uničiti. — Na čelu tega podjetja stoje gospodje, po vsem nezavisni in samostalni, kojih slavni pradedi so v hrvatskeji zgodovini čestokrat igrali velečastne vloge. Slavna imena gospodov lastnikov, njih značaj in osobne lastnosti so nam že dovolj porok, da bode list dobro in le v onem duhu uređovan, koji jedini — če prošine vse hrvatske patrijote — more še odvrniti sicer gotovo pogibelj. Pri sklepu: list v nemškem jeziku izdavat merodajen bil je baje faktum, da se po nemško uradovanem vladnem organu „Agr. Ztg.“ o Hrvatski in njenih razmerah ne baš istinita poročila pošiljajo v svet, katera se tem laglje verjamejo, ko vnanji in osobito merodajni krogi ne čitajo i hrvatsko uradovanih patrijotičnih listov, ter na tak način presodke ustvarjajo, koji so Hrvatski nič manj nego prijazni.

R. R.

— (Šolsko.) Minister nauka prepoveduje s posebno naredbo, da bi se v bodoče od šolskega leta 1886/87 rabile pisanke s povprečnimi (dijagonalnimi) črtami. — C. kr. finančno ministerstvo je na vprašanje, kako je glede na kolkov pri izpiskih iz matic, kateri se izdajajo za šolo, ali za domovnice, poselske ter delavske bukvice, izreklo, da so vsi ti izpiski iz župnih matic, osobito krstni ali rojstni listi, katere zahtevajo privatne osebe, oziroma roditelji za šolo godnih otrok zastran šole, podvrženi tarifnemu odstavku 73 pristojbinske postave, ako imajo ti izpiski v sebi potrdilo župnega urada ali matičinega spisovatelja. Tem osobam se imenovani izpiski tedaj ne smejo uročevati, ne da bi se ravnavo po kolkovnih propisih. Po deželnih šolskih postavah ima krajni šolski svet popisati začetkom šolskega leta vse v šolo spadajoče otroke svojega okraja ter skrbeti za to, da se šola pravilno obiskuje. Ta svet tedaj ima izključivo dolžnost, da poišče dotične izpiske v župnem uradu, a za roditelje otrok ali njihove zastopnike take obveznosti ni.

— (Poziv.) „Slovenska Čitalnica“ v Trstu poziva vse častite gospode društvenike na glavni zbor, ki bode v nedeljo 17. januarja 1886. ob 5½ popoldne. — Dnevni red: 1. Govor predsednikov. 2. Izvestje tajnikovo o društvenem delovanju minolega leta. 3. Izvestje blagajnikovo. 4. Izvestje pregledovalnega odseka društvenih računov. 5. Posamični predlogi ter interpelacije. 6. Volitev odbora po novih pravilih. 7. Volitev treh pregledovalcev društvenih računov za bodoče leto. Odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Celje 28. decembra. Pravila Celjske podružnice sv. Cirila in Metoda ministerstvo potrdilo.

Dunaj 26. decembra. Generalni prokurator dr. Julij Glaser danes zvečer za vnetjem pluć umrl. (Porojen 19. marca 1831 bil je Glaser že 13. oktobra 1849, torej jedva 19 let star doktorjem filozofije promoviran. Pozneje postal je profesor kazenskega prava, 1867 dekan juridiške fakultete, 1868 poklical ga je Hasner v naučno ministerstvo, l. 1871 pa je ustopil kot pravosodni minister v ministerstvo Auerspergovo. Ko je slednje odstopilo, bil je 19. avgusta 1879 generalnim prokuratorjem imenovan. Uredn.)

Dunaj 28. decembra. Cesar izrazil po državnem sovetniku Braunu obitelji Glaserjevi najgloblje sočutje. Dalje izrekli so svoje sožaljenje člani cesarske obitelji, obestranski ministri, načelniki upravnih oblastev, diplomati itd. Pogreb danes popoldne.

Sofija 27. decembra. V dnevnem povelji konstatuje knez, da je sovražnik deželo ostavil ter priznava hrabrost in samozatajevanje bolgarskih vojakov, ki so pokazali, da se v njih žilah pretaka kri pradedov, zavojevateljev Carigrada.

Ljubljanski ZVON

Vabilo na naročbo.

Ko smo pred petimi leti s pokojnim Jurčičem osnovali „Ljubljanski Zvon“, hoteli smo z njim omikanemu občinstvu slovenskemu, srednjemu stanu našemu, podati v roke lepo knjigo, da bi z njo um vedril in srce blažil ter se vsemal za sveto domovinsko stvar. Kajti bili smo preverjeni, in zlasti nepozabljeni Jurčič je vedno in vedno poudarjal, da slovenski književniki vse premalo skrbimo za tako berilo, ki bi ugajalo krasnemu spolu, odrasli mladini, rodbinam našim in sploh vsem tistim omikanim Slovincem, ki iščejo v knjigi poleg pouka zlasti prijetne zabave in plemenitega veselja.

Za nežno mladino našo skrbi lepi „Vrtec“, preprostemu narodu podaja krepke hrane družba sv. Mohorja; strokovnjaku in učenjaku slovenskemu prija — poleg drugih — knjige Matice naše; a dolžnost in prava naloga leposlovnih listov naših bōdi, srednjemu stanu našemu, našemu učitelju, uradniku in trgovcu, našemu tržanu in meščanu in njih rodbinam oskrbeti toliko prijetnega domačega berila, da ne bodo morali sezati po tujem. Vzbudite mu z domačimi pesmimi in baladami, z domačimi povestimi in ukovitimi spisi veselje do knjige slovenske, in pridobili ste njega in rodbino njegovo za domovinsko stvar!

Po teh načelih smo skušali doslej uredovati „Ljubljanski Zvon“. Smo li dosegli svoj namen, o tem ne gre sodba nam. Vsaj resno smo se trudili o tem! Po teh načelih bomo uredovali list svoj tudi odslej.

Tudi odslej bomo skrbeli najprej za leposlovno, zabavno in ukovito berilo: za pesmi, balade in romance; za povesti, novele in za znanstveno-poučne razprave raznovrstne vsebine.

Na prvem mestu bomo bralcem svojim pri našali povest

„Prvi sneg“.

katero nam je spisal znani književnik slovenski, g. profesor Jos. Starč v Zagrebu. G. pisatelj v ti povesti, zajeti iz resničnega življenja, spremlja slovenskega mladeniča na veliko šolo ter nam živo opisuje vse dogodke njegove v velikem svetovnem mestu, katero s svojimi velikimi napravami in s svojim živahnim socialnim življenjem silno vpliva na duševni razvoj našega mladega Slovence ter naposled določi usodo njegovo.

G. Janko Kersnik, ki nam je doslej tako vestno in zanimivo slikal slovensko gospodo po trgih naših, spisal nam je za prihodnji tečaj kriminalno novelo

„Testament“.

Zlasti pa opozarjamo bralce svoje, da mislimo odslej iz literarne ostaline Jurčičeve, posebno iz njegovega romana

„Slovenski svetec in učitelj“

priobčiti najlepše celotne prizore, v katerih nam nedosežni pripovedovalec slovenski v divno krepkem jeziku in s svetim domovinskim ognjem opisuje najimenitnejše dogodke po slovenskih pokrajinah v drugi polovici IX. stoletja za delovanja Metodovega in kraljevanja Samovega.

Preverjeni, da raziskavanje domače zgodovine in opisovanje imenitnih in zaslužnih mož slovenskih posebno povzdiga narodni ponos ter v dovtetnih srcih vzbuja ljubezen do domovine, utrjuje značaj in voljo do krepkega delovanja, nadaljevali bomo tudi letos razpredel

„Slavni Slovinci“

ter v njem opisali več slovenskih umetnikov in književnikov ali drugače za domovino našo zaslužnih mož.

A temu razpredelu bomo dodali novo rubriko pod naslovom:

„Iz domače zgodovine“.

v kateri bode g. prof. Ivan Vrhovec priobčeval raznovrstne nove, zgodovinsko-znamenite črtice, ki jih je nabral po raznih arhivih ljubljanskih.

Vrhu tega bode „Slovenski glasnik“ vestno nanznal vse nove knjige slovenske ter točno poročal o delovanju književnih in kulturnih zavodov naših.

Konečno omenjamo, da imamo že listu pripravljene ali za gotovo obljubljene raznovrstne spise, ki so jih spisali priznani književniki slovenski, tako n. pr. gg.: Gorázd, dr. F. J. Celestin, Jos. Cimperman, Andrej Fekonja, Anton Funtek, dr. Fr. Kos, Josip Kržišnik, Alfonz Pirec, Simon Rutar, Svoimir, dr. K. Štrekelj, Janez Trdina, dr. Josip Vošnjak, Fr. Wiesthaler in še mnogi drugi pisatelji naši.

Oziraje se na tukaj razviti program „Ljubljanskega Zvona“, nádejemo se, da nam zvesti ostanejo dozdani in da nam prispó na pomoč tudi novi naročniki, ter želimo, da bi se, kakor doslej vsako leto, tudi v bodočem tečaju v našem listu oglasili novi pisatelji, da nam bode toliko lože zvrševati nalogo svojo. In ta je: vsestranski razvoj lepe in znanstveno-ukovite književnosti slovenske.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Cena „Ljubljanskemu Zvonu“ je za vse leto po 4 gld. 60 kr., za pol leta po 2 gld. 30 kr., za četrt leta po 1 gld. 15 kr.

V Ljubljani meseca decembra 1885.

Uredništvo.

Avstrijska specialiteta. Tridesetletna izkušstva so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prášek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatljice z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik v Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 5 (11—9)

Trgci:

27. decembra.

Pri **Stože**: Polak iz Trsta. — Witig iz Gradca. — Schwarz z Dunaja. — Schatz iz Celovca. — Schneider iz Gradca.

Pri **Mallé**: Goasarič iz Bosne. — Helbarth z Dunaja. — Otschmaier iz Kranja. — Knina iz Kočevja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
24. dec.	7. zjutraj	744-78 mm.	- 5-8° C	brezv.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	745-50 mm.	- 0-8° C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	745-24 mm.	- 4-0° C	brezv.	d. jas.	
25. dec.	7. zjutraj	744-86 mm.	- 3-8° C	brezv.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	743-06 mm.	- 3-4° C	sl. szh.	megla	
	9. zvečer	740-94 mm.	- 4-8° C	brezv.	megla	
26. dec.	7. zjutraj	737-07 mm.	- 7-6° C	brezv.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	736-61 mm.	- 6-2° C	brezv.	megla	
	9. zvečer	740-71 mm.	- 10-6° C	brezv.	megla	

Srednja temperatura — 3-5°, — 4-0° in — 8-1°, za 0-9°, 1-2° in 5-3° pod normalom.

Dunajska borza

dné 28. decembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Fapirna renta	82 gld. 15	kr.
Srebrna renta	83 „ 45	„
Zlata renta	110 „ 25	„
5% marčna renta	100 „ 15	„
Akcije narodne banke	870 „	„
Kreditne akcije	297 „ 75	„
London	125 „ 95	„
Srebro	— „	„
Napol.	9 „ 98	„
C. kr. cekini	5 „ 97	„
Nemške marke	61 „ 90	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 127	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170	„
Ogrska zlata renta 4%	100 „	„
„ papirna renta 5%	91 „ 60	„
5% štajerske zemljišče odvez. oblig.	104 „	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117	2 „
Zemij. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 „ 90	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 „ 50	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ 50	„
Kreditne srečke	100 gld. 1-0	„
Rudolfove srečke	10 „ 1	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 103	„
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v. „	196 „ 50	„

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

sta izšli knjigi:

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mlovrh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Št. 21.606.

(759—1)

Razglas.

Ker se je te dni prikazala v Trstu kolera in že tudi zahtevala nekaj žrtev, opozarja se p. n. občinstvo nujno, vsakega prišleca iz Trsta, katerega vzame v zasebno stanovanje, nemudoma naznaniti policijskemu oddelku mestnega magistrata, da se more v interesu občinstva ukreniti, kar je potrebno proti koleri in nje razširjanju.

Mestni magistrat Ljubljanski,

v 25. dan decembra 1885.

Cvet zoper trganje
po dr. Maliču a 50 kr.,
zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravi, kar dokazuje na stotine priznanj iz najrazličnejših krogov.
Prodaja (646—9)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

NAJBOLJŠI
PAPIR ZA CIGARETE
JEFFREYNI
LE HOUBLON
Francoski fabrikat
CAWLE-jev & HENRY-jev v PARIZU.
Pred ponarejanjem se svari!
Ta papir priporočajo
dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann,
profesorji kemije na Dunajskem vsučilišču,
in sicer zaradi svoje izvrstne kvalitete, nasebne čistosti
in ker mu neso pridjane nikake zdravju škodljive reči.
500 PAPILES
C. C. C. C. C.
17, rue Béranger, à PARIS

Tisočkrat izkušeno domače sredstvo
bi ne smelo manjkati v nobeni hiši.
PAIN-EXPELLER
z močnim mešanico
Cena 60 vinarjev.

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
prijatelja po nizki ceni
v elegantnej obliki
vizitnice

Jako koristna in primerna
božična in novoletna darila
dobé se pri
FRAN DETTER-JI
v Ljubljani,
vis-à-vis železnemu mostu, na Starem trgu šte. 1,
v podobi
jako elegantnih
šivalnih strojev,
F. Wertheimovih blagajnic
i. t. d. i. t. d.
po tovarniških cenah.
Nadalje velika izber
kmetijskih strojev.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.